

Den lille safirblå hummer

*Et eventyr i H.C. Andersen's ånd af Henrik Frederiksen,
©ElephantTribe.org*

Langt nede på bunden af Øresund, hvor vandet er isnende koldt og spejklart, og hvor tangskovene svajer i strømmen som grønne silkebånd, lever der mange forunderlige skabninger. Her, mellem sunkne skibe og glemte skatte, boede en lille hummer, som hed Fryd.

Hun var slet ikke brun og spættet som de andre hummere; nej, Fryd var født med en skal så skinnende safirblå, at den lignede et stykke faldet himmel, der var sunket hele vejen ned på havets bund. Hun var tangskovens stolthed, og alle de andre havdyr beundrede hendes strålende rustning.

Men ak! Tiden gik, og Fryd voksede, præcis som alle levende skabninger gør. Problemet var blot, at hendes smukke, hårde skal ikke voksede med hende. Langsomt

begyndte et frygteligt, kvælende tryk at bygge sig op over hendes bryst og ude i kløerne. Den selvsamme rustning, der gjorde hende så speciel og beundret, var nu ved at knuse hende.

Havets Gode Råd

I sin smerte søgte Fryd råd hos sundets andre beboere. Først spurgte hun Østersene, der lå tæt sammen i deres mudrede senge.

"Når vi mærker en skarp smerte," hviskede de, "så dækker vi den bare i kalk og tier stille, indtil den bliver til en smuk perle. Luk din skal tæt til, udhold mørket, og lad være med at klage."

Så svømmede hun til Kuglefisken. Den kiggede på hende med store, udspilede øjne.

"Når du føler dig presset, så pust dig op!" sagde den stolt. "Lad som om du er meget større end din smerte, gør dig frygtindgydende, så skal den nok forsvinde af sig selv."

Til sidst spurgte hun de langsomme Havsnegle, som bød hende på en bedøvende dråbe gæret tang-vin.

"Drik dette," sagde de søvnigt, "så vil du helt glemme, hvor snævert dit hus er blevet."

Fryd prøvede af hele sit hjerte at tie stille, at lade som ingenting og at bedøve den isnende værk i sin krop. Men lige meget hjalp det. Det kvælende tryk blev kun værre. Hun indså med sorg, at hvis hun blev i sin smukke, beundrede blå skal, ville hun ganske bestemt dø.

Den Gamle Murænes Visdom

Fortvivlet krøb hun ned i den dybeste og mørkeste kløft, hvor vandet stod næsten stille. Her levede en ældgammel, arret Muræne, som havde svømmet i havet i tusind år.

Fryd fortalte om sin smerte, og Murænen lyttede med et klogt, gult øje.

"Smerten er ikke en sygdom, lille ven," hvæsedde den gamle ål blidt. "Det er et kald. Havet kalder på dig, for at du skal blive til mere, end du er nu."

"Men hvad skal jeg gøre?" græd Fryd.

"Du må knuse din safirblå skal – det, som alle beundrer dig for. Du må efterlade den og træde ud i havet, helt nøgen, blød og forsvarsløs."

Den Mørke Kløft

Det var en forfærdelig tanke, men Fryd vidste, at hun ikke havde noget valg. Hun fandt en lille, ensom sprække under en skarp flintesten. Med en smerte og en kraftanstrengelse, hun aldrig før havde kendt, begyndte hun at vride sig.

Knæk! sagde det. Den smukke safirblå skal revnede.

Med et sidste ryk trak Fryd sig fri og lod sin enestående rustning ligge tom og livløs tilbage på sandbunden. Nu

stod hun der – helt lyserød, blød som en goble og rystende af kulde. Hun havde aldrig følt sig så lille, så grim eller så hjælpeløs. Bare skyggen af en forbipasserende torsk fik hende til at krybe sammen i rædsel.

Den Stille Ventetid og Fremkomsten

Dagene gik i mørket. De andre fisk svømmede forbi og så den tomme, blå skal.

"Se," sagde de og fældede en lille tåre, "den smukke Fryd er død. Hvor var hun dog køn."

De lagde slet ikke mærke til det bløde, lyserøde væsen, der gemte sig i stenene, og når de endelig gjorde, grinede de blot ad det ynkelige syn.

Men Fryd udholdt ensomheden og kulden. Og ganske langsomt begyndte havets dybe magi at virke.

Mineralerne i det kolde vand flettede sig blidt over hendes bløde hud. Den store sårbarhed havde ikke været slutningen; den havde været smedjen for hendes nye liv.

Uger senere trådte Fryd endelig ud af skyggerne. Hun var ikke længere en lille, tætpakket safirblå hummer. Hun var blevet enorm, kraftfuld og storslået, klædt i en ny rustning, der var dyb som midnatsæhimlen og glitrede med tusind små stjerner. Hun var stærkere end nogensinde før, men hendes hjerte var forblevet blidt og forstående, for hun glemte aldrig, hvordan det føltes at være fuldstændig blød og bange i det store ocean.

Og sådan er det jo i verden, må man forstå. Vi bærer alle en skal, skabt af de ting og vaner, vi engang behøvede for at overleve. Men når sjælen vokser sig for tung, og hjertet værker med en stille gru over at være spærret inde, så må man ikke græde over at skulle forlade det gamle. Man må have modet til at gå ud i mørket, blød og bange, så det store hav kan bygge en et endnu større hjerte.